

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Š. Š., bytom B., zastúpeného advokátkou Mgr. V. H., L., vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Lučenci v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. Nt 81/92, za účasti Okresného súdu v Lučenci, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. Š. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. mája 2003 doručené podanie Š. Š., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. V. H., L., vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu ustanoveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom

Okresného súdu v Lučenci (ďalej len „okresný súd“) v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. Nt 81/92.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 30/72 z 21. augusta 1972 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 617/72 z 1. novembra 1972 uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) a z trestného činu neposkytnutia pomoci podľa § 208 Tr. zák., za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka nepodmienečne, ktorý sťažovateľ vykonal.

Dňa 3. júla 1974 podal sťažovateľ návrh na obnovu konania, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 30/72 z 27. januára 1975 zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa však krajský súd uvedené uznesenie zrušil a vrátil vec okresnému súdu na nové konanie. O návrhu na obnovu konania však bolo rozhodnuté až uznesením okresného súdu sp. zn. Nt 81/92 zo 6. mája 1993 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 2325/93 z 28. decembra 1993 (v sťažnosti je nesprávne uvedený rok 1994), a to tak, že návrh na obnovu konania bol zamietnutý.

Sťažovateľ upriamuje pozornosť na to, že konanie o návrhu na povolenie obnovy konania bolo ukončené po viac ako dvadsiatich rokoch a šiestich mesiacoch, čo malo za následok zmarenie účelu podaného návrhu. Podľa neho súdy dlhoročnou nečinnosťou zmarili jeho možnosť na úspech v konaní a prešetrenie skutkového stavu, a tým aj možnosť jeho rehabilitácie za neprávom vykonaný trest odňatia slobody, ktorý výrazným spôsobom ovplyvnil jeho spoločenské uplatnenie v ďalšom živote. Sťažovateľ poukazuje na to, že pocit krivdy, ktorý mu bol spôsobený postupom štátnych orgánov, v ňom rezonoval po celý život. Preto sa *„mnohými podaniami po zmene spoločenského systému domáhal jednak spravodlivého prerokovania jeho návrhu (čo už plynutím času bolo stále menej reálne), jednak dosiahnutia istej rehabilitácie za vykonaný trest, či nečinnosť orgánov činných v trestnom konaní“*.

Vzhľadom na to sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že uvedeným postupom okresného súdu v konaní o jeho návrhu na povolenie obnovy konania vedenom pod sp. zn. Nt 81/92 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu upravené v čl. 46 ústavy. Zároveň žiada, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 000 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy (s účinnosťou od 1. januára 2002) oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Bližšie podmienky konania o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 20 ods. 1 a 2 a § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Nesplnenie niektorej zo všeobecných alebo osobitných podmienok konania o sťažnostiach ustanovených v citovaných ustanoveniach zákona o ústavnom súde je dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a skúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené

alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje.

Podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení označeného základného práva sú skutočnosti, ku ktorým malo dôjsť v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. Nt 81/92. Ústavný súd 18. júna 2003 na okresnom súde zistil, že uvedené konanie bolo právoplatne skončené 14. januára 1994, keď bolo sťažovateľovi doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 To 2325/93 z 28. decembra 1993, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. Nt 81/92 zo 6. mája 1993.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že v čase, keď mu bola doručená predmetná sťažnosť, t. j. 30. mája 2003, už uplynula zákonom ustanovená dvojmesačná lehota pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02).

Pretože ústavný súd lehotu na podanie sťažnosti ustanovenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k namietanému postupu okresného súdu v označenom konaní nepovažoval za zachovanú, odmietol sťažnosť sťažovateľa ako podanú oneskorene.

Bolo už preto bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2003